

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1865-1866)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

15^η Νοεμβρίου 1866, || Φυλλάδιον 52.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Παράδοξον—ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.—Ὁ Υἱὸς τοῦ Δημίου. (τέλος)—
Τὸ Φάντασμα τοῦ Ἐσπαρτιάκ. (τέλος)—ΠΟΙΗΣΕΙΣ — Ἀγ-
γελοῦδι. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρ-
βίου. — Φιλολογικά. — Ἀγγελία, — Βιβλιοκρισία — Ἀνέκ-
δοτα. — Προβλήματα, Δινίγματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 6. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . φράγ. 8.
Μετὰ παραρτήματος . . . δραχ. 12. " " . . . φράγ. 16.

ΔΟΗΝΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 14.

1866.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 52. ❀ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ.

Ἄρχομαι φανερόνων ὅτι ἐάν μεταχειρίζωμαι τὴν λέξιν ταύτην διὰ νὰ ἐκφράσω τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θέλω νὰ εἶπω, δὲν ἀποδίδω ὁμως εἰς αὐτὸ τὴν κακὴν ἔννοιαν τὴν ὁποῖαν ἡ πρόληψις τῷ δίδει, καὶ δὲν θὰ ἀμφισβιάσετε περὶ τούτου ὅταν σᾶς εἰπῶ ὅτι κατ' ἐμὴν γνώμην οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο τὴν σήμερον ἀλιθὲς εἰμὴ τὸ παράδοξον.

Θὰ ἐκπλαγῶσι. Θὰ εἴπωσιν ὅτι ἐξοφλῶ ὑπερασπιζόμενος τὸ παράδοξον τῆ βοήθεια τοῦ ἀναιδεστέρου παραδόξου. Ἀλλὰ δὲν θὰ δειλιάσω ἀπὸ ματαίως φωνᾶς, καὶ ἀπὸ σέ, ἀναγνώστα, ὅστις εἶσαι ἄνθρωπος κρίσεως καὶ νοήμων, καὶ ὅστις δὲν ἐκυριεύθης ποτὲ ἀπὸ τὸ πάθος, θὰ ζητήσω ἐάν δὲν ἠσθάνθης, πολλάκις, τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μου· ἐάν, συχνότατα, φωνὴ δειλὴ δὲν ὑψώθῃ ἐντός σου διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ δυστυχὲς τι παράδοξον γεννώμενον ἐναντίον τῆς περιφρονήσεως τοῦ λογικοῦ, ὅπερ ἤθελε νὰ τὸ καταπλακώσῃ δι' ὄλου τοῦ πλάτους καὶ ὄλου τοῦ βάρους παραδεδεγμένης ἀλη-

θείας. Ὡστε, τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο ἐνστικτον τὸ ὁποῖον ἀνελάμβανε τὴν ὑπερασπισιν τοῦ παραδόξου, δὲν πρέπει νὰ τὸ περιφρονήσῃς πολὺ, εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν φῶς τὸ ὁποῖον ὁδεύει πρὸ τοῦ λογικοῦ διὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν νέων ἀληθειῶν, ὡς λέγουσιν ὅτι μικρὸς ἰχθὺς κολυμβᾷ πρὸ τοῦ καρχαρίου σχεδὸν τυφλοῦ καὶ τὸν φέρει πρὸς τὴν βορᾶν του. Τὸ τέρας, ὅσον καὶ ἂν ᾖναι ἀδδηφάγον, προσέχει μὴ καταπίῃ τὸν ὁδηγόν του· ἀλλὰ τὸ λογικόν, ἔνεκα τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν ζώων, ποθεῖ νὰ σβέσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν φλόγα ἣτις τὸ φωτίζει.

Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τὸ λογικόν· ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ καλόν του. Καὶ πρῶτος λόγος τῆς ὑπερασπίσεώς του εἶναι ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο ἄλλοτε παράδοξον. Θεέ μου, ναί! τὰ τοσοῦτον ἀρχαῖα ταῦτα ἀποφθέγματα ὑπῆρξαν νέα. Αἱ παροιμίαι παρουσιάσθησαν εἰς τὸν κόσμον μὲ πρόσωπον ἰσχνόν καὶ ἀνήσυχον ὡς τυχοδιῶκται ζητοῦντες θέσιν. Ἡ « δημώδης σοφία » καὶ δημωδεστάτη, ἣτις κατέστη τὸ μόνον κυκλοφοροῦν καὶ καλὸν νόμισμα τοῦ πνεύματος, ἐξῆλθεν ὑπὸ σχῆμα ἐλλειπτικὸν τολμηροῦ τινος πνεύματος καὶ ἐσκανδάλισε

πολύ τὸ ἄγνη πνεύματα τῆς ἐποχῆς.
« Ἰὼν Ἀθῆναι καὶ χεῖρα κίνει. » Τί παρά-
τολμος φιλοσοφία! « Χεῖρ χεῖρα νίπτει,
δάκτυλός τε δάκτυλον. » Τί ἀξίωμα ἀ-
νατρεπτικόν! « Ὅστις ἐκλέγει λαμβάνει
τὸ χειρότερον. » Τί βλακεία! Ναι, τὸ ἐ-
παναλαμβάνω, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι
ἦσαν κατ' ἀρχὰς παράδοξοι. — Προσθέτω
ὅτι δὲν ἦσαν ἀληθεῖς εἰμὴ ἐφ' ὅσον δὲν ἦ-
σαν παραδεκταί.

Τί γελοῖον παράδοξον! θὰ ἀνακράξω-
σι — μὴ ὕβρεις σὰς παρακαλῶ! ἄς συ-
ζητήσωμεν ἡσύχως, ὅπως ἀρμόζει εἰς τοι-
αύτην σοβαρὰν ὑπόθεσιν. Τί εἶναι ἡ ἀλή-
θεια, χωρὶς τὸν τρόπον τοῦ ἐννοεῖν αὐτήν;
ἐλάχιστον πρᾶγμα, θὰ συμφωνήσετε. Τί
σημαίνει ὅτι τὰ χεῖλη ἐπαναλαμβάνουσι
φράσιν χυδαίαν ἐὰν τὸ πνεῦμα δὲν κατα-
λαμβάνῃ τὴν ἐννοίαν, ἢ, ὅπερ χεῖρον, ἐὰν
τῇ δίδῃ ἐννοίαν στρεβλὴν, βαρεῖαν καὶ
βάνουσον; Ἡ ἀλήθεια χωρὶς τὴν νοημοσύ-
νην εἰς ἣν ἀντανκλάται εἶναι ὁ ἦχος ὅταν
ἐλλείπῃ ὁ ἀρ εἰς ὃν ἵκει, εἶναι τὸ φῶς
ὅταν ἐλλείπῃ τὸ ἀντικείμενον ὅπερ φωτί-
ζει καὶ ὅπερ δίδει εἰς αὐτὸ κατὰ τινὰ
τρόπον τὴν πραγματικότητα. Ἔγχε τι προ-
τιμᾶτε, σὰς παρακαλῶ, τὴν ἀλήθειαν ἣτις
ἀναθρώσκει ἀπὸ τὸ πνεῦμα μὲ τὴν νεα-
ρὰν τῆς αἴσθησιν, τὴν μὴ εἰπέτι σκοτισθεῖ-
σαν ἐνάργειαν τῆς ἐμπνεύσεως, μὲ τὴν
ἀρτιγενῆ ὀλότητά της· ὡς τὸν ἵππον ὅστις
ἀναπηδᾷ ὑπὸ τὸ κτύπημα τοῦ μαστιγίου,
τοῦ ὁποῦ ἡ χηλὴ ἵκει ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ
ὁποῦ οἱ μυκτῆρες εἰσπνέουσι τὸν καθα-
ρὸν ἀέρα, ὅστις παρουσιάζει τοὺς γλουτούς
του εἰς ὃν τινὰ τολμήσῃ νὰ ἀναβῆ, διὰ
νὰ τὸν φέρῃ πρὸς τὸ ἄγνωστον· ἢ τὴν τε-
τριμμένην καὶ ἐξυτελισθεῖσαν ἀλήθειαν,
ἐπαναλαμβανομένην ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, ἐπι-
ρομένην ἀπὸ χεῖλη εἰς χεῖλη καὶ περι-
ριφρονουμένην καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χεῖλη
τὰ ὁποῖα τὴν ἀφίγουσι νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς
τὴν ὁδὸν, ἀφοῦ ἔλαβε τὸν τύπον τῶν χαν-
δροειδεστέρων διανοιῶν, καὶ διετήρησε τὰ
στίγματα τῶν χυδαιοτέρων συνειθηῶν καὶ
δλωντῶν οὐτιδανωτέρων αἰσθησῶν· ὡς τὸν
δαμασμένον, χαλινωμένον, σελωμένον,
φερόμενον καὶ πάλιν φερόμενον ἵππον, ἐγ-
καταλαλομένην εἰς ὅλας τὰς βαναύσους
χεῖρας, ὅστις δὲν ἔχει πλέον στόμα, τοῦ
ὁποῦ ὅλον τὸ σῶμα εἶναι κάλος ἀκρίστη-
τος εἰς τοὺς ῥαβδισμούς, καὶ ὅστις βαδί-

ζει μὲ κεκυρῖταιν καραλῆν, βᾶδιμα ξη-
ρὸν καὶ βραχὺ, διὰ τῶν σκονισμένων ὁδῶν,
ἐξευγμένος εἰς βάνουσον τι ἀμάξιον;

Καὶ εἰξεύρετε πόθεν προέρχεται ὅλον
τὸ κακὸν καὶ διατὶ ἡ ἐπαναλαμβανομένη
ἀλήθεια δὲν εἶναι μετ' ὀλίγον ἀληθεστέρη;
Διότι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μεταχειρισθῇ
τὸν λόγον, τὸν λόγον ὅστις φανεύει, εἶπεν
ἡ ὑπερτάτη φρόνησις· τὸν λόγον ὅστις εἰς
οὐδὲν διέπρεψεν εἰμὴ εἰς ἓν καὶ μόνον, εἰς
τὸ νὰ λέγῃ τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὅποιον
θέλει νὰ ἐκφράσῃ. Εἶχε πολὺ δίκαιον,
πιστεύσατέ με, ἐκεῖνος ὅστις εἶπεν: « Ὁ
λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ
κρύπτῃ τὸν στοχασμὸν του. » Καὶ τοῦτο
δὲν ἦτο ἀξίωμα ἀμφιδόλου διπλωμα-
τίας, — διότι ἦτο ἀρκετὰ κακὸς διπλω-
μάτης τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπεκάλυπτε τὸ
μυστήριον τοῦ ἐπαγγέλματος· — ἦτο ὡ-
ρῆσιον καὶ καλὸν φιλοσοφικὸν ἀξίωμα, ὅ-
περ δὲν εἶναι ἐντελῶς τὸ αὐτὸ.

Καὶ πάλιν ὁ διπλωμάτης τὸ ἡμισυ
μόνον τῆς ἀληθείας ἔλεγε, καὶ πρὸ πολ-
λοῦ συνεπλήρωσα τὴν ιδέαν του κατὰ τὸ
δοκοῦν μοι: « Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸν λόγον
εἰς τοὺς ἀνθρώπους φοβούμενος μήπως
ἐννοήσωσιν ἀλλήλους ».

Ἐὰν ἡμῖν σοφὸς ὡς ὁ δόκτωρ Παγκρά-
τιος τοῦ Μολιέρου θὰ σὰς ἀπεδείκνυα τὴν
πρότασιν ταύτην δι' ὠραίου συλλογισμοῦ,
καὶ, χωρὶς νὰ ζητήσω μακρύτερον τὰς
ἀποδείξεις μου, διὰ τοῦ παραδείγματος
τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Διότι παρατηρή-
σατε ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ συγχύσῃ
τις τὰς γλώσσας ὅπως ἐμποδίσῃ τοὺς ἀν-
θρώπους νὰ συνεννοηθῶσιν· ἤρκει νὰ τὰς
ἀφήσῃ νὰ ὁμιλῶσιν.

Ἄλλ' ἀφοῦ, κατὰ καλὴν σας τύχην,
δὲν εἶμαι σοφός, θὰ ὑποστηρίξω τὰ λε-
γόμενά μου διὰ γεγονότος μᾶλλον συγ-
χρόνου καὶ διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ὁ-
ποῦ δὲν πρέπει νὰ ἦναι τις καθηγητῆς
τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἐξ ἐναντίας. Θὰ
τὸ ἀποδείξω δι' ἐκείνου ὅπερ συμβαίνει
εἰς τὸν ἔρωτα.

Γνωρίζετε ἄλλα μᾶλλον ἐναντίον εἰς
τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸν λόγον;

Ἰδέτε μᾶλλον τοὺς δύο ἐκείνους ἐρω-
τευμένους, δεκαπέντε βήματα τὸν ἕνα
μακρὰν τοῦ ἄλλου, καὶ μὴ τολμοῦντας νὰ
πλησιάζωσιν ἀλλήλους. Μέχρι τῆς ἡμέ-
ρας ταύτης ἀρκετὰ ἐννοήθησκον μετὰ

αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ἐξαγάγῃ πολλα-
κίς τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν γεγονότων.
Εἶρων λεπτὸς πάντοτε, ἀλλὰ καὶ δριμύς,
αὐτὸς ὁ Βύρων τοῦ Δόν Ζουάν κατὰ τὸ
ἀνειμένον καὶ τὸ τερπνὸν σκηνῶν τινῶν,
ἐνῷ ἀλλαχοῦ πάλιν φορεῖ μέχρις ὀφρύων
τὸν σκούφον ἠθικολόγου κουακέου, ὁ
ῥευνόλδος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν μυθιστο-
ριογράφος τοῦ σημερινοῦ πνεύματος.

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λοι-
δίου εἶναι τὸ μυθιστόρημα τῆς ἐποχῆς.

Μόλις ἐγένετο γνωστὸν, χιλιάδες ἀν-
τιτύπων ἤρξαντο νὰ πωλῶνται ἐν Παρι-
σίοις καὶ ἀποστολαὶ νὰ γίνωνται πρὸς
ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὁ δὲ συγγρα-
φεὺς αὐτοῦ ἀνυψώθη ἀμέσως εἰς φιλολο-
γικὴν διασημότητα.

Ἐπειδὴ τὸ ἔργον τοῦτο διαίρειται εἰς
μέρη ἢ τόμους μικροὺς, ἀπεφασίσαμεν νὰ
τὸ ἐκδώσωμεν δημοσιεύοντες κατὰ δεκα-
πενθημερίαν ἕνα τοιοῦτον τόμον, συγκεί-
μενον ἐκ 4—5 τυπογραφικῶν φύλλων,
ὀγδόου κομμοῦ στήματος, διὰ στοιχείων
νέων καὶ ἐπὶ χάρτου καλοῦ, καὶ τιμώμε-
νον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, πληρωτέας ἐν Ἀ-
θῆναις ἅμα τῇ παραλαβῇ του, καθὼς καὶ
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐν αἷς ἔχομεν ἀνταπο-
κριτάς, ὅπου δὲ δὲν ἔχομεν τοιοῦτους ὁ
ἐπιθυμῶν νὰ τὸ λάβῃ ὀφείλει νὰ μᾶς πέμ-
ψῃ συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν δραχμὰς 5
(τὸ τίμημα πέντε μερῶν) εἰς γραμματό-
σημα τοῦ ταχυδρομείου δι' ἐπιστολῆς του
συστημένης καὶ ἐπιγραφομένης οὕτω:

Πρὸς τὸν Κ. Ἀριστ. Βαμπᾶν συν-
τάκτην τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος
« Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Ὁ πληρώνων ἡμῖν τὴν ἀξίαν πέντε ἀν-
τιτύπων λαμβάνει ἐν ἀντίτυπον δωρεάν,
ὥστε ὅστις ἐγγράφει πέντε συνδρομητάς,
τῶν ὁποῦ τὴν συνδρομὴν θέλει μᾶς πλη-
ρῶναι αὐτὸς, θὰ λαμβάνῃ ἐπίσης ἐν ἀντί-
τυπον δωρεάν.

Τὸ πρῶτον μέρος θέλει ἐκδοθῆ τῇ 4
Δεκεμβρίου.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 12 Νοεμβρίου 1866.

Ὁ μεταφραστὴς

A. Βαμπᾶς.

Ἡ Κυρία δὲ Σαμελλάυ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΛΑ. ΔΟΥΜΑ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΜΟΣΧΑΚΗ.

Εἶν' εὐχάριστον ἀληθῶς νὰ βλέπη τις
νέους εἰς ἡλικίαν νεαρὰν ἔτι νὰ χρησιμο-
ποιῶσι τὸν καιρὸν αὐτῶν, τὸν ὅποιον οἱ
πολλοὶ δαπανῶσιν εἰς dolce far niente,
καὶ κατασωτεύωσιν εἰς μυρίας ἀνοησίας,
εἶναι εὐχάριστον, λέγομεν, νὰ βλέπη τις
δεκατετραετῆ ἢ δεκαπενταετῆ νέον οἰκο-
νομοῦντα φειδωλῶς τὰς ὀλίγας τῆς ἀνε-
σεῶς του ὥρας ἐκ τῶν γυμνασιακῶν μα-
θημάτων πρὸς μετάφρασιν ὀγκώδους μυθι-
στορήματος (400 περίπου σελίδων εἰς
μέγα 8^{ον}) καὶ ἐνός τῶν καλλιτεχνημάτων
τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου, εἰς ὃ φαίνε-
ται ἡ ἀβρότης τοῦ κλάμου αὐτοῦ. Καὶ ἐν
τούτοις ἡ μετάφρασις δὲν ἠδίκησε τὸ
πρωτότυπον, ἀλλὰ πολλαχοῦ μάλιστα
θαυμάζει ὁ ἀναγνώστης τὴν εὐτυχῆ ἐκ-
φρασιν τοῦ μεταφραστοῦ. Συνιστῶμεν εἰς
πάντας τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὑπὲρ πάν ἄλ-
λο παθητικοῦ τούτου μυθιστορήματος τοῦ
Ἄλ. Δουμά.

ἈΝΕΚΔΟΤΑ.

Πολλάκις ἐγένετο λόγος, πρὸ τριακον-
ταετίας, περὶ τινῶν πριγκήπων γνωστῶν
μᾶλλον ἐκ τῆς κόμης των ἢ τῆς πολυτε-
λείας αὐτῶν. Πάντες εἶναι πεπεισμένοι ὅτι
ὁ δεῖνα δούξ φέρει φενάκην, ἀλλὰ πάντες
συμφωνοῦσιν ὅτι μόνος αὐτὸς τὸ γνωρίζει,
διότι δὲν ὑπάρχει στρατήγημα τὸ ὅποιον
ὁ εὐγενὴς αὐτὸς δὲν μεταχειρίζεται ἵνα
ἐλαττώσῃ τῶν ἐτῶν τὴν ἀδιόρθωτον
βλάβην.

Ὁ δούξ ἔχει λοιπὸν 31 φενάκην, μίαν
δι' ἐκάστην ἡμέραν τοῦ μηνός, ἔχει ἀλη-
θὲς μουσεῖον ἀπὸ φενάκας. Ἡ φενάκη ἀριθ.
1^{ος} σύγκειται ἐκ τριῶν μαζύρων ἀρκετὰ
βραχέων· ἀριθ. 2^{ος} μακροτέρων ὀλίγων
καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς μέχρι τοῦ 31^{ου} ἀριθ.

Ἡ ἐντεχνος αὐτῆ μέθοδος ἔχει τὸ προ-
τέρημα νὰ μιμῆται τὴν καθημερινὴν αἰ-

ξησιν τῶν τριγῶν, ὥστε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὁ εὐγενής δούξ δύναται, χωρὶς νὰ φαίνεται προσέχων, ν' ἀνακράξῃ ἐπὶ παρούσῃ τῶν προσκεκλημένων του:

— Τὰ μαλλιά μου ἐμεγάλωσαν πολὺ, πρέπει νὰ τὰ κόψω.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, ὁ ἀρχὼν ἐπανέρχεται εἰς τὸν 1^{ον} ἀριθ. Ἡ δουκικὴ κεφαλὴ εἶναι ἀληθὲς καλαντάρι, καὶ εἶναι τὸ μόνον, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ θαλαμηπόλος τῆς Ὑψηλότητός Του.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον κύριός τις ἐκλονίζετο τόσῳ παραδόξως βαδίζων, ὥστε ἐπήγαινε μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Ἀλλὰ περιπατεῖς ὀπισθοδρομῶν, τῷ εἶπεν εἰς τῶν φίλων του συναντήσας αὐτόν· ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Περιπατῶ ὀπισθοδρομῶν, δὲν εἶν' ἔτσι; ἀπεκρίθη ὁ μέθυσος, ἀλλ' ἔχω τὸν λόγον μου.

— Διάβολε! τὸ ἤξεύρω· διότι εἶσαι στουπί.

— Καθόλου· εἶναι, νομίζω, ἐπειδὴ ἐφαγα καρκίνους.

Νέος τις θέλων νὰ νυμφευθῇ εἶχε δύο γυναῖκας εἰς τὸ 'μάτι· ἡ μία ἦτο 18 ἡ δὲ 31 ἐτῶν.

Ἐζήτει λοιπὸν συμβουλὴν ἀπὸ τινὰ φίλον του.

— Λάβε τὴν 31 ἐτῶν τῷ εἶπε, διότι θὰ ἔχῃς 13 ἔτη ὀλιγώτερα ἕνα βάρος εἰς τὴν βράχιν.

— 00 —

Πρόβλημα 7ον.

α δ α δ (*)
δ . . .
α . . .
δ . . .

(*) Τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἑδῶμ περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν· δρα βιβλίον Ἰωβ σελ. 937. — Πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου ἀπαιτοῦνται δ δ καὶ δ α. Καὶ τὰ μὲν τέσσαρα α τέμνουσι ἐγκαρσιῶς τὸ τετράγωνον ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ, τὰ δὲ δ δ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀρι-

στερά· σχηματίζουσι δὲ συγχρόνως ἀμφοτέρα, ἕκαστον χωριστὰ, καὶ ἐν τετράγωνον ἐπὶ τοῦ ὄλου τετραγώνου τὸ μὲν α πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸ δὲ δ πρὸς τὰ δεξιὰ.

Λύσις τοῦ 8ου καὶ 9ου προβλήματος λέξεων.

μ	η	ν		p	a	i	n
η	δ	υ		a	i	e	
ν	υ	ξ		i	l	o	t
				n	é	t	é

Λύσις τοῦ προβλήματος ἐπὶ λέξεως μῆν.

Ἐλπίζα τὸ προβλημά σας πῶς θὰ λύσωσιν ριγμὴν, ἢ ἢν ἀδύνατον ἐστάθη· ἕνας ἀπαιτεῖται μὴ ν, Κ' εἰς αὐτὸν τὸν ἕνα μῆνα—ποῖον ὄνειρον ἡ δ' ὄ— Ἰως θέλομεν τοῦ Γένους τὴν ἀνάστασιν ἰδῆ. Ν ὕξ λοιπὸν τὸ πρόβλημά σας ἄς καλύψῃ πρὸς καιρὸν Ἐως οὐ χρυσῇ πρωτῆ χαιρετίσῃ τὸν σταυρόν.

Γ. Π.

Λογόγριφος.

Ὁ λογόγριφος οὗτος εἶναι τὸ μέγιστον τῆς ἱατρικῆς παράγγελμα.

Τοῦ λοιποῦ μόνον τῶν λυόντων ὠρισμένα τινὰ προβλήματα θέλουσι δημοσιεύεσθαι τὰ ὀνόματα.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 81 φυλλαδίῳ αἰνίγματος.—*Ἡρα.*

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἡ θάλασσά μου ἐνωδρὸς καὶ ἄκαρπος ἡ γῆ μου
Οἱ ποταμοὶ ἀκίνητοι καὶ λεία ἡ μορφή μου.
Δὲν ἔχω οἴκους καὶ ἄδους, μεγάλας ἔχω πόλεις
Εἰκὼν ὀπάρχω ἀκριβῆς τῆς οἰκουμένης Ἑλλης.
Μικρὸν παιδίον δύναται νὰ μὲ κρατῇ εὐκόλως
Καὶ ἔμωσ εἰμ' ἐγὼ ἡ γῆ, ἐγὼ ὁ κόσμος ἕλος.

■ A. L. K.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀπὸ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διὰ τὰ Γυμνάσια, συνταχθὲν μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Heinrich Wilhelm Stoll, μεταφρασθὲν δὲ ἐκ τῆς Ἁ. ἐκδόσεως ὑπὸ Περικλέους Ἰασιμίδου. Μετὰ 32 εἰκόνων. Τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν πέντε καὶ ἡμισείας.

Ὁ Ἱερεὺς τῶν Ἐλευσινίων ὑπὸ Θ. Ι. Κολοκοτρῶνη.

Ἱστορία τῆς Μυθιστοριογραφίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ Κωνσταντίνου Ι. Δραγούμη. Τιμᾶται δραχ. 3.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖσα μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφραστεισα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ E. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη, Σ. Σοφῆ καὶ Τεφαρίκη ὡς καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδὸς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν.

ΠΡΟΦΟΡΗΣΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἐν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἔτησίαις συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖται ἐπὶ συστάσει.